

- Меморандуму про взаєморозуміння між Урядом України та Урядом Республіки Куба про співробітництво у сфері охорони здоров'я;
 - Угоди про довгострокове співробітництво між Київським національним університетом ім. Т.Г.Шевченка та Гаванським університетом;
 - Довгострокової програми розвитку співробітництва у сфері сімейної медицини, швидкої допомоги, боротьби зі СНІДом та інфекційними захворюваннями, медичної статистики;
 - Протоколу щодо намірів між Генеральною прокуратурою України та Генеральною прокуратурою Куби, а також Меморандуму між Генеральною прокуратурою України та Генеральною прокуратурою Куби у боротьбі з транснаціональною злочинністю;
 - Угоди між Україною та Республікою Куба про передачу засуджених осіб;
 - Меморандуму між міністерством аграрної політики та харчових продуктів України та Міністерством сільського господарства Республіки Куби про співробітництво в галузі карантину рослин;
 - Меморандуму про розуміння між Державним агентством України з інвестицій та розвитку та Центром сприяння зовнішньої торгівлі та іноземним інвестиціям Республіки Куба;
 - Угоди про співробітництво між Національним банком України та Центральним банком Республіки Куба;
 - Угоди про співпрацю у боротьбі з незаконним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин, їхніх аналогів та прекурсорів*.
- * - Договірні-правова база між Україною та Кубою//Електронний ресурс. Режим доступу: <http://cuba.mfa.gov.ua/ua/ukraine-cu/legal-acts> - з екрану.

СПІВІДНОШЕННЯ ПРАВА ГРОМАДЯН НА ЗВЕРНЕННЯ ТА ПОЛОЖЕННЯ СТАТТІ 55 КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Мазурчак Олег Володимирович, здобувач кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ

Слід звернути увагу на взаємнопроникний характер співвідношення права громадян на звернення та положень ст. 55 Конституції України. Так, ч. 5 ст. 55 Конституції України визначає, що кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

В свою чергу, ч. 2 ст. 55 Конституції України закріплює право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб [1].

Не зважаючи на численні праці, присвячені інституту звернень у вітчизняному адміністративному праві, слід відмітити, що сьогодні відсутні дослідження стрижневого терміну цієї сфери: терміну «звернення», який енциклопедичні словники та словники наукової термінології тлумачать як слово чи сполучення слів, які використовуються для назви осіб або предметів, до яких звернена мова [2, с. 907], або як дію [3, с. 340]. В юридичних енциклопедичних словниках передбачається право громадян подавати індивідуальні та колективні «звернення» до органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також до посадових або службових осіб [4, с. 245]. Враховуючи досить широке тлумачення терміну «звернення», ми вважаємо за доцільне використовувати в законодавстві України термін «петиція».

Словники трактують термін «петиція» як колективне прохання у письмовій формі, звернене до влади [5, с. 455], як колективне клопотання [6, с. 115], як прохання, яке подають громадяни главі держави чи вищим органам державної влади [2, с. 992].

Юридичні енциклопедичні словники визначають слово «петиція» як колективне прохання, яке подається у письмовому вигляді до вищих органів державної влади [4, с. 229], а «правом петицій» називають право звернення до влади з письмовою вимогою, пропозицією, скаргою, на що влада зобов'язана реагувати в установленому порядку [4, с. 245].

Аналіз чинного законодавства України вказує на те, що в ньому відсутнє використання терміну «петиція», проте, відповідно до ст. 40 Конституції України, всі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові

звернення чи особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, які повинні розглянути ці звернення та дати обґрунтовану відповідь у встановлений законодавством термін [1].

Відповідно до ч. 3 ст. 55 Конституції України, законодавець фактично використовує поняття петиція де вказується, що кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а відповідно до ч. 4 ст. 55 Конституції України, кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ або до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна [1].

Таким чином, можна зробити висновок про те, що законодавство України не містить такого терміну, як «петиція», а заміноє його терміном «звернення», що відображено у ст. 55 Конституції України. Проте, враховуючи прагнення мови законодавства до більш чітких і точних визначень, вважаємо за доцільне використання терміну «петиція».

Список використаних джерел:

1. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Советский энциклопедический словарь / [гл. ред. А. М. Прохоров]. — 3-е изд. — М. : Сов. энциклопедия, 1985. — 1600 с.
3. Російсько-український словник наукової термінології : суспільні науки / [уклад. Й. Ф. Андерш та ін.]. — К. : Наук. думка, 1994. — 600 с.
4. Энциклопедический юридический словарь / [под общ. ред. В. Е. Крутских]. — 2-е изд. — М. : ИНФРА-М, 1999. — 368 с.
5. Словарь русского языка / [под ред. Н. Ю. Шведовой]. — 14-е изд. — М. : Рус. яз., 1983. — 816 с.
6. Словарь русского языка : в 4 т. / [под ред. А. П. Евгеньевой]. — 3-е изд. — М. : Русский язык, 1985-1988. — Т. 3: П-Р. — 1987. — 752 с.

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА СУДОВИХ ПРАВОТВОРЧИХ АКТІВ

Марченко Артем Анатолійович, здобувач кафедри історії держави та права Національної академії внутрішніх справ

Можливість здійснення судової правотворчості в Україні жваво обговорюється у вітчизняній юридичній літературі. Проте, на жаль, Закон України «Про судоустрій та статус суддів» [1] 2010 р. не наділив вищі судові інстанції чіткими правотворчими повноваженнями, а його автори не визначили чіткого ставлення стосовно судових правотворчих актів.

Адже саме судові правотворчі акти є результатами судової правотворчості. Поняття «правотворчі акти» є родовим щодо поняття «судових правотворчих актів», і загальні ознаки правотворчих актів притаманні судовим правотворчим актам. Притому вони володіють і специфічними видовими властивостями.

Розглядаючи судові правотворчі акти у значенні актів-документів, необхідно зазначити, що вони поряд із правозастосовними та інтерпретаційно-правовими актами є зовнішньо вираженими результатами відповідних типів юридичної діяльності судових органів та самостійними різновидами юридичних актів.

Загальними ознаками правотворчих актів - документів є вольовий характер, його зовнішнє вираження, спрямованість на породження юридичних наслідків. В той же час правотворчі акти характеризуються і тим, що вони приймаються лише спеціально-уповноваженими суб'єктами, завжди мають документальну форму, їх змістом є нормативно-правові приписи, які мають загальнообов'язковий та нормативний характер. Спеціальними ознаками судових правотворчих актів є їх прийняття уповноваженими судовими органами та оприлюднення в офіційних джерелах.

Таким чином, судовий правотворчий акт – це опублікований в офіційних виданнях результат волевиявлення спеціально уповноважених судових органів, що закріплює нормативно-правові приписи і має загальнообов'язковий характер.

Загальнообов'язковий характер судових правотворчих актів повинен фіксуватись у законодавстві. Наприклад, обов'язковість судових рішень відповідних судів впливає із законодавства таких правових систем